

Je jeden obraz od Rembrandta, na kterém jsou zachyceny/znázorněny dvě postavy: vyčerpaný, vrásčitý evangelista Matouš píšící svoje evangelium, a anděl s červenými/plnými tvářemi a atletickou postavou (tuto atletičnost spíše tušíme, než vidíme, protože větší část anatomie je skryta ve tmě), který Matoušovi tento svatý text diktuje. Tento obraz (se, samozřejmě, skandálními úpravami) byl letos na podzim animován v Nidě. Seschlý Matouš to jsem byl já, **udělaný** anděl, to byl Sigitas Parulskis. A všechno, samosebou, začalo ve Vilniusu a všechno, samosebou, začalo cestou do Nidy. Vezl mě tam a již toho rána mi cestou diktoval své svaté texty, ačkoliv jsem neměl sebemenší možnost je zapsat. Byla to první, prozatím jediná, anomálie. A nemohl jsem zapisovat proto, že jsem ležel nemocný a na znak na radikálně sklopeném předním sedadle auta a hleděl jsem na zatažené nebe, na němž jsem nehledal žádné anděly: stačil mi ten, který byl vedle mě.

Ale nezasvěceným se Sigitas sotva mohl jevit jako anděl: jeho hlava vojevůdce byla oholená, caesarovská busta pevně přirostlá k volantu. Mnohem více se podobal Římanovi, a Římané, jak dobře víme, docela dlouho neměli v oblibě křesťanské anděly, měli rádi své anděly, které nazývali génii. Situaci trochu zmírňovalo to, že nemalá část jeho anatomie se, stejně tak jako u anděla v Rembrandtově obraze, skrývala ve tmě, někde kolem převodovky.